

emperyalizmin
en büyük hırsızlık çetesi

IMF üzerine on dokuz soru

1

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

Emperyalizmin En Büyük Hırsızlık Çetesi:
IMF ÜZERİNE ON DOKUZ SORU

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ
Broşür Serisi - 1

Devrimci Sosyalist BARİKAT/Aylık Sosyalist Dergi Özel Sayı 1 / Eylül/Ekim 2009

Fiyatı: 100 krş (KDV Dahil) Sahibi: İlke Deniz

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gökmen Yeşil

Yönetim Yeri: Nurtepe Mahallesi Cemre Sokak No:2 Kağıthane / İstanbul

Basıldığı Yer: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi C Blok No:

242 Topkapı/İSTANBUL Tel: 0212 577 54 92

Önce birkaç söz...

IMF sözcüğünü duymayan var mı?
Nasıl olabilir ki?

Türkiye’de yaşıyorsanız, emekçiyseniz, köylüyseniz ya da küçük bir dükkanınız varsa ve ekmeğiniz küçülüp duruyorsa IMF’yi bilmemeniz mümkün mü?

Uluslararası Para Fonu, yani IMF...

Geliyor, gidiyor, ev ödevleri veriyor, sonra kontrol ediyor, not veriyor, azarlıyor, fırça atıyor, ceza kesiyor, kırmızı kart gösteriyor, yeşil ışık yakıyor, vs. vs...

Ne zaman ondan söz edildiğini duysak, cebimizde bir hareketlenme olur... Paramız durduk yerde azalmaya başlar.

“IMF reform istiyor” denilirse örneğin, eyvah! Sosyal haklarımızın bir bölümü daha elden gidiyor demektir.

“İstikrar Programı”ndan söz edilirse, tamam! Yoksulluğun biraz daha artacağı kesindir!

Artık bütün bunları herkes öğrendi. Öyle ki memlekette herhangi bir tütün ya da pamuk üreticisine mikrofonu uzat-

san, adam IMF temsilcisinin adını bile biliyor. Emekli maaşı kuyruğundaki vatandaş, IMF'ye küfür etmeyi artık alışkanlık edinmiş durumda. Fabrikaları kapanan işçilere zaten hiç sormayın!

Peki nasıl bir şey bu IMF?

Tamam, kötü olmasına kötü de, nasıl bir şey?

Nasıl çalışıyor? Kimin hizmetinde? Neden soframıza elini uzatıyor?

Televizyonları mesken edinmiş satılık ekonomi uzmanları durmadan "ne var canım, o da bir banka işte" diyorlar; acaba gerçekten öyle mi? Sıradan bir bankaysa eğer, pancarın ne kadar ekileceğine, sağlık sisteminin nasıl şekilleneceğine neden karışıyor? Bu nasıl bir bankaymış ki, emekli Hasan amcanın kaç kuruş zam alacağı ona soruluyor? Bu nasıl bir bankaymış ki, hükümetleri devirip hükümetleri kuruyor?

Gerçekten bizim ona borcumuz mu var; yoksa alacağımız mı?

Sorular çok; saymakla bitmez...

O zaman, her şeye en baştan başlayıp şu musibeti iyice bir tanıyalım.

Tanıyalım; çünkü insanın düşmanını tanıması gerek...

IMF Ne Zaman Kurulmuştur, Amaçları Nelerdir?

Bütün dünya halklarının başına bela olan bu hırsızlık şebekesi, 1944 yılında ABD'nin New Hampshire eyaletindeki Bretton Woods'da kurulmuş ve 1947'de faaliyete geçmiştir.

Neden daha önce değil de 1947'de?

Çünkü, İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında sosyalizmin güçlenmesiyle ortaya çıkan dünya tablosundan paniğe kapılan Amerika, dünyadaki çıkarlarını korumak ve müttefiki olan diğer soyguncu devletleri ayakta tutmak için bu kuruma ihtiyaç duymuştu. Böylece ABD, kendi hegemonyası altında 44 devleti bir araya getirerek Bretton Woods anlaşmasını ortaya çıkardı.

Bu anlaşmanın özü, doları uluslar arası para yapmak, yani bütün ülkelerin paralarını kontrol etmek, borçlar ve kredilerle dünya ekonomisini bağımlılaştırmak, sermaye akışının önündeki engelleri kaldırmak ve bu işler için de IMF ve Dünya Bankası'nı kurmaktı.

Her iki kuruluş da böyle ortaya çıktı.

Ve herhalde söylememize hiç gerek yok... Her iki kuruluşun merkezi de Washington'dadır!

IMF'nin Yapısı ve İşleyişi Nasıldır?

Artık sokaktaki çocukların bile bildiği gibi IMF'nin patronu Amerika'dır!

IMF, paranın gücüne göre yönetilir. Bir ülkenin IMF'deki oy gücü, fondaki hissesine bağlıdır. Örneğin tek başına ABD'nin oy gücü yüzde 17.16'dır. ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya'dan oluşan "beşler" grubunun oy oranı ise yaklaşık yüzde 40'tır. Avrupa Birliği'ninki ise yüzde 30...

Yani sonuçta kararları belirleyen güç, Amerika ve diğer emperyalist ülkelerdir.

Buna karşılık örneğin Türkiye'nin IMF'deki oy gücü, binde 46'dır!

Ne kadar demokratik değil mi?

IMF'nin en yetkili yürütme organı İcra Direktörleri Kurulu'dur. 24 kişilik bu kurulda da ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya, Çin, Rusya ve Suudi Arabistan kendi başlarına temsil edilirler; diğer üyelerin ise "Grup Temsilcileri" vardır. Yani Türkiye'nin bir toplantıda kendi başına söz hakkı bile yoktur. Zaten olsa da bir anlam ifade etmez; çünkü IMF'ye Amerika ve birkaç emperyalist ülke tamamen hakimdir. Hatta öyle ki, kurulduğu günden beri IMF Başkanı bir Avrupalı olur, Başkan Yardımcısı ise ABD vatandaşıdır. Dünya Bankası başkanı ise her zaman Amerikalıdır. Bunlar değişmez kurallardır.

Yani köşeler tutulmuş, kilit noktalar paylaşılmıştır.

Dünya Bankası Nedir? Amaçları Nelerdir?

**Dünya Bankası da aslında
IMF'nin “tek yumurta ikizi”dir!**

Aynı toplantıda, aynı kararlarla kurulmuştur ve IMF'ye üye olan ülkeler aynı zamanda Dünya Bankası'na üye olmak zorundadırlar. Merkezi Washington'dur; başkanı da her zaman bir Amerikalıdır.

Ne yapar Dünya Bankası?

IMF'nin yaptığıının aynısını! Özellikle bağımlı ülkelere borç vermek, bu borçları tahsil etmek için onlara koşullar dayatmak... Bu amaçla Dünya Bankası, 1960'lardan beri bu ülkelerde “Kalkınma Bankası” gibi adlarla kendi kontrolünde işbirlikçi kurumlar yaratmış, böylece verdiği borçların, kredilerin bu ülkelerde kimlere gideceğini de belirlemiştir. İş ödemeye geldiğinde ise durum değişir. Borcu ödeyen, borcu alan ve kullanan değil, vergi veren biz oluruz.

Yani Türkçesi, yapılan iş tefecilik ve tahsilatçılıktır; ama eşi benzeri görülmemiş bir tahsilatçılık!

Bankanın yönetiminde ise tabii ki G-8 diye anılan en büyük 8 emperyalist ülke vardır ve bunlar arasında en büyük hisse yüzde 17 ile ABD'ye aittir.

Yani patron bellidir.

Dünya Bankası da öyle söylendiği gibi bir banka değildir! Dünyayı yönetmek, emperyalizmi bütün dünyaya egemen kılmak, bizim gibi ülkelerin de iliğini kemiğini kurutmak için kurulmuş bir soygun çetesidir!

Borçlandırma Nasıl Bir Sömürü Sistemidir?

Bu soygun nasıl yapılır?

Sokaktaki soyguncular gibi silahla değil tabii. Yani gerektiğinde elbette işin içine silah da girer, askeri cuntalar yapılır, IMF politikalarına itiraz eden yöneticilere komplolar tezgahlanır ama esas olarak iş silahla değil, borçlar ve kredilerle yürür.

Borç meselesinin ise en önemli yanı şudur: **Borcu alanla ödeyen farklıdır!**

Siz, normal hayatta, size ait olmayan bir borcu öder misiniz? Tabii ki ödemezsiniz.

Ama emperyalist dünya düzeninde işler farklıdır. Borcu çoğunlukla devlet ya da “Kalkınma Bankası” gibi kurumlar alır ve şirketlere paylaştırır ama iş ödemeye gelince vergilerimizle borcu ödeyen biz oluruz!!

Hayatta böyle bir ticaret gördünüz mü hiç?

Aklınız yatıyor mu buna?

Yatsın yatmasın, düzen böyledir!

Bizim gibi ülkelerde zaten sanayileşme, kalkınma dedikleri şey, daha işin en başından itibaren emperyalist şirketlerin kontrolü altında, onlara her bakımdan bağımlı bir gelişmedir. Yani geçmişte ülkeleri ordularla işgal edenler, özellikle 1940'lardan sonra o ülkelerde işbirlikçi patronlar bulup onlarla birlikte bir sömürü düzeni kurmayı benimsemişlerdir. Türkiye'de şu anda ilk sıralarda yer alan kodamanların tamamı bu yoldan, emperyalist efendilerin çanaklarını yalayarak zengin olmuşlardır.

Ama bu bağımlılık düzeni, aynen eroin kullanımında olduğu gibi borca ve kredilere bağımlı bir düzendir ve işler aksadı mıydı, aynen eroinde olduğu gibi kriz başlar.

Bu amaçla IMF ya da Dünya Bankası, o ülkedeki işbirlikçi, uşak ruhlu satılmış yöneticilerle anlaşmalar yapar. Ortaya birtakım koşullar koyar; duruma göre örneğin özelleştirmelerin şu hızla yapılmasını, işçi ve memur ücretlerinde şu sınırın aşılmamasını, sosyal güvenlik kurumlarına aktarılan paraların kesilmesini, tarıma yapılan desteğin azaltılmasını, vs. vs. ister. "Ülkesini pazarlamakla görevli" yöneticiler de onlara sözler verirler ve sözde "yeşil ışıklar" yakılır. Tabii bu borçların tamamı, IMF'den alınan borçlar değildir; yabancı bankalar ve başka kurumlar da vardır ama IMF, bütün sistemin mafyası olarak tahsilat işini üstlenir. Zaten onun ışık yakmadığı koşullarda kimse o ülkeye borç vermez.

Ama durum öyledir ki, bu alınan yeni borçlar, eski borçların faizlerini bile karşılamaz. Böylece ortaya bir türlü iştahı kapanmayan, ülkenin bütün kaynaklarını yalayıp yutan ama doymayan bir borç canavarı çıkar. Sonuç biraz daha bağımlılık, biraz daha sömürüdür.

Üstelik, IMF, böylece istediği hükümetleri ya da partileri de destekler ve istemediklerini düşürür. Para piyasalarıyla birazcık oynaması bunun için yeterlidir. Bu yüzdendir ki zaten Türkiye'de iktidara oynamak isteyen parti liderleri, önce şöyle bir Washington'a uğrarlar; oradan garantiler almak için sekiz takla atarlar!

İstikrar Programı Nedir? IMF Düzeni Nasıl Yürür?

Sokaktaki soyguncunun yöntemi bellidir: Adamın önüne dikilir ve bir defada ya parasını alır ya da canını!

IMF’de ise işler öyle yürümez!

IMF adamı ne öldürür, ne canlandırır!

Süründürür!

Emperyalist ülkelere ve şirketlere borçlarınız biriktikçe yeni anlaşmalar kapıya dayanır. Ne emperyalistler, ne de onların tahsilatçısı IMF, sizin ülkenizdeki insanların sağlığını, refahını düşünmez; onlar kendi politikalarını uygularlar ve kasaların daha çok dolmasına bakarlar. Ve siz, borcunuzu (daha doğrusu borcunuzun faizini!) ödeyemiyorsanız, “iyi o zaman” derler, “büyük kamu işletmelerini sat!” Böylece bir bakarsınız ki, PETKİM örneğinde olduğu gibi koca bir petrokimya tesisi satılır. Bu satıştan sağlanan para, bir yıllık borç faizi bile değildir ama kaybedilen koca bir tesistir!

“İstikrar Programı” diye bir şey vardır örneğin...

Gelirler uzun vadeli bir anlaşma yaparlar. 24 Ocak 1980’de olduğu gibi, “şu kadar sürede şunları satın, şunları azaltın, bu arada da işçileri susturun” derler. Yöneticiler sekiz takla atarak anlaşmayı imzalarlar ama bu kadar vahşi bir programın uygulanması için toplumu susturmak zordur. Orada da devreye CIA girer ve 12 Eylül gecesi CIA yöneticileri aralarında şöyle konuşurlar: “Bizim çocuklar işi becerdi!” Böylece sendikalar susturulur, idam sehpaları kurulur, bir yandan da IMF emirleri yerine getirilir...

“Niyet Mektubu” diye bir başka şey vardır...

Yani işbirlikçi yöneticiler, IMF Başkanı'na hitaben bir mektup yazarlar ve borç ödemeleri için nasıl bir planlarının olduğunu, şu kadar süre içinde nelere ne kadar zam yapacaklarını, tarım ürünü fiyatlarını, vergileri ve maaşları nasıl ayarlayacaklarını anlatırlar, yemin billah edip onu inandırmaya çalışırlar.

Ve bu mektup uyarınca bir "Stand-by" anlaşması yapılır. "Stand-by" anlaşması, IMF kaynaklarının kullanımını belli koşullara bağlar. Yani sizin "Niyet Mektubu"ndaki taahhütlerinizi anlaşmaya bağlar ve cezalarını da belirler.

Yani aslında koşullara değil koşumlara bağlanırsınız ve koşumların ipi de onlardadır. Şunu şunu geciktirirseniz, şunu şunu yapmazsanız ipleri çekerler ve size kırbaçlarlar.

Onursuzluğun dik alası! Her gün televizyonlarda "vatanın bölünmezliği"nden dem vuranlar, bütün bu anlaşmaları imzalarlarken hiç utanmazlar. En milliyetçisinden en dincisine hepsi de bu utancı şu kararcık hissetmez.

Peki bunları yaparken bize sorarlar mı?

Ne gezer! Akıllarına bile gelmez!

Oysa ekmeği küçülen, cebi delinen biziz!

Üstelik, borcu ödeyecek olan da biziz!

IMF dışarıdaki Bir Güç müdür?

İşte işin bütün sırrı burada!

Emperyalizm, bu ülkelerde ve

Türkiye'de yabancı bir güç değil artık. Yani yalnızca dışardan gelip emir yağdıran bir düşmanla karşı karşıya değiliz.

İşlerini uşaklarıyla ve ayrıca bizzat kendi yetiştirdiği adamlarıyla yönetiyor.

Tarihe bir bakın şöyle...

Nasıl olmuş da örneğin sıradan bir su mühendisi olan ve Amerikan vakıflarının bursuyla yetişen **Demirel** 1960'larda koca bir partinin başına gelmiş? Dileyenler Vehbi Koç'un a-nılarına bakabilirler! Orada Koç, Demirel'i desteklemek için ne numaralar çevirdiklerini anlatır.

Peki, 12 Mart 1971 askeri darbesinin ertesi günü **Atilla Karaosmanoğlu** isimli bir IMF memuru nasıl olmuş da Maliye Bakanı oluvermiş? Şimdi aynı Karaosmanoğlu, IMF Güneydoğu Asya masasında çalışmıyor mu?

Turgut Özal nereden gelmiş? Houston'daki şu malum hastanede neler dörmüş? Gelirken beraberinde getirdiği "prensleri"nin hepsinin de ABD üniversitelerinde, IMF'de "e-ğitim" görmüş olması rastlantı mıdır?

Havaalanında "kurtarıcı" gibi karşılanan IMF ajanı **Kemal Derviş**'in emriyle birkaç haftada tarımı mahveden yasalar meclisten nasıl çıkarıldı? Bu adamın adını daha önce duyan var mı hiç?

Peki ya şimdi... **Cüneyt Zapsu, Ali Babacan, Egemen Bağış** gibi AKP'nin yeni yetme bakan ve danışmanları nereden geliyorlar? Kim eğitti bu çok "değerli" elemanları? Nereden çıkıp geldiler?

Bir de bakanlıklara ve büyük holdinglerin yönetim kurullarına bir bakın bakalım kaç tane IMF kadrosundan gelme adam var?

Ve en önemlisi, şu anda halen Başbakan **Tayyip Erdoğan**'ın oğlu Bilal efendi dahil kaç kişi IMF ve Dünya Bankası tezgahında staj adı altında eğitiliyor? Bunların kaç tanesi yarın havaalanından inip başımıza bela olacak?

Yani IMF artık yabancımız değil! İçerde bir yerlerde mevzilenmiş halde ve ocağımızı söndüren kararları birlikte alıyorlar. Üstelik bu, bütün bizim gibi ülkeler için böyledir. ABD ve CIA, her yıl ABD üniversitelerine başka ülkelere gelen öğrencilerin en parlaklarını seçip "işe alıyor" ve bunu bilme-yen de yok!

İş Yalnızca IMF ve Dünya Bankası'yla Bitiyor mu?

Elbette bitmiyor!

Daha neler neler var!

Özellikle 1990'lardan sonra sömürü ve soygun artık iyice gemi azıya aldı.

Mesela, **Dünya Ticaret Örgütü** var... Hani şu 11 Eylül'de kuleleri yıkılan hırsızlık imparatorluğu... 1995'te kuruldu ve o günden bu yana yaptığı toplam 144 ülkenin halklarını doğrudan etkiliyor ve bütün uluslar arası şirketler bu anlaşmalarla kasalarını dolduruyor.

Mesela, yine 1995'te işe başlayan "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması", yani **MAI** var. Tam bir sömürgecilik anlaşması ve ülkelerin yabancı sermayeye tamamen açılmasını, bu konuda zorluk çıkarılması halinde o ülkenin mahkum edilmesini kapsıyor.

Onun ikiz kardeşi **MIGA** da yatırımcıları "siyasi tehlikelerden" korumak için kurulmuş bir başka örgüt. Dünya Bankası uzmanlarından oluşturulan uluslar arası **TAHKİM** mahkemesi de bir diğeri...

Yani Türkçesi şu, eğer olur da bizim gibi bir ülkede bir hükümet, emperyalizme karşı bir tutum almak isterse, örneğin yabancı şirketleri kamulaştırmak ya da onların işlerini zorlaştırmak için adım atarsa, sistem onu mahkum etmeyi ve hiza-ya getirmeyi karar altına alıyor. Kâr transferini engelleyemezsin diyor, ekonominin bazı alanlarına kısıtlama koyamazsın...

Bu kadarla bitse iyi, bir de Ticaret ve Gümrük Tarifeleri Genel Anlaşması (**GATT**) ve Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (**GATS**) var...

Birincisi, uluslar arası ticaretin önündeki bütün engellerin kaldırılmasını, bütün kapıların sonuna kadar emperyalizme açılmasını emrediyor. Ülkeler, yasalarını değiştirmeyeceklerinin garantisini veriyorlar!

İkincisi ise, en tehlikelisi! Sağlık ve eğitim başta olmak üzere bütün hizmet alanlarını ticaret alanı olarak ilan ediyor ve bütün ülkelere bu alanları yerli ve yabancı sermayeye açacaksın diyor! Açmazsan seni sistem dışına iterim ve beş kuruş alamazsın!

Yani özet olarak emperyalizm, ülkeleri dört bir yandan kuşatıyor, aykırı davrananları cezalandırmak için de bütün tedbirleri alıyor!

Türkiye mi? Onu hiç sormayın!

Türkiye'nin uşak yöneticileri, önlerine gelen bütün kağıtları imzalarlar! Yeter ki İngilizce olsun!

IMF'nin Ekonomisini Düzelttiği Tek Bir Ülke Var mı?

Hayır! Yok!

Bir tane bile örnek yok!

IMF'nin el attığı ülkelere getirdiği tek şey, işsizlik ve yoksulluktur!

IMF, özellikle son yirmi yıldır aynı şeyleri istiyor: Sanayiye

çökertin, vergileri artırın, elinizde ne varsa satın ve sağlıktan eğitime, tarıma kadar ülkenizin bütün alanlarını sonuna kadar yabancı sermayeye açın!

Bu tablodan refah ve mutluluk çıkar mı?

Tabii ki çıkmaz! Çıkıyor da zaten!

Bugün dünya nüfusunun yüzde 15'ini oluşturan zengin ülkeler dünya gelirinun yüzde 80'ine el koyarken, dünya nüfusunun yüzde 56'sı dünya gelirinun yaklaşık % 5'ini alıyor.

Bugün dünyanın en zengin üç asalağının (Bill Gates, Paul Allen, Warren Buffet) servetlerinin toplamı 48 ülkenin milli gelirine eşittir! Zenginlerin dünya gelirinden aldıkları pay yüzde 85 iken yoksulların payı yüzde 1.4'tür.

Bugün yoksul ülkelerdeki ücretler emperyalist ülkelerden 70 kat daha düşük ve 1980'ler boyunca yoksul ülkelerin geliri yüzde 60 gerilemiş durumda.

Bizzat Dünya Bankası raporuna göre, Afrika ülkelerinin çoğu 40 yıl öncesine göre çok daha berbat durumda. Afrika'daki 48 ülkenin toplam yıllık geliri, Belçika'nın yıllık geliri kadar! Örneğin IMF ile anlaşma gereği Mozambik hükümeti kamu harcamalarını kısıtı, gıda maddelerinin fiyatlarına uyguladığı desteği kaldırdı ve 900'ün üzerinde kamu kuruluşunu özelleştirdi. Sonuç ortada; Mozambik'te doğan her dokuz çocuktan biri 5 yaşına gelmeden ölüyor.

Rus halkı, IMF programlarıyla ilk kez 1992'de tanıştı ve 1996 yılında, ülkenin ulusal geliri yarı yarıya düşmüştü. Yoksulluk sınırının altında yaşayan insan sayısı, aynı sürede 2 milyondan 60 milyona fırladı.

IMF, Şili'yi Arjantin'i mahvetti. Bolivya'da, tarım ürünleri ihracatı 1980'lerde rekor düzeyde arttı. Ama bu arada yoksul köylülerin oranı yüzde 95'e fırlarken yabancı şirketler verimli toprakları ele geçirdi, kimyasal tarım teknikleri yüzünden toprak zehirlendi.

IMF ve DB politikaları nedeniyle Kolombiya tarihinin en büyük krizini yaşıyor. İşsizlik oranı %19'a çıktı. El Salvador'da en büyük telefon şirketi IMF'nin emriyle Fransızlara

satıldı ve özelleştirmeden bir süre sonra telefon ücretlerine yüzde 400 zam yapıldı. IMF şimdi de hem El Salvador'da, hem de bütün Güney Amerika'da sağlık sisteminin tamamen özelleştirilmesi için bastırıyor.

IMF kurallarını harfiyen uygulayan Güney Kore hükümeti, iki yıl içinde ülkeyi adeta bir harabeye çevirdi. Ekonomi küçülür, halk yoksullaşırken yüz binlerce işçi işten atıldı. Neredeyse ABD ile rekabet edecek duruma gelmiş Koreli şirketler, başta otomotiv sektörü olmak üzere, emperyalist tekellerin eline geçti.

Uzun uzun anlatmaya gerek yok. Hangi birini anlatalım?

Bugün dünya yoksulluk ve açlık bakımından 20 yıl öncesine göre iki kat daha berbat durumdadır. Düne kadar tarihe gömüldüğü söylenen hastalıklar bugün kol geziyor dünyada ve her yıl yüz binlerce çocuk önlenebilecek hastalıklardan ötürü can veriyor.

Yani IMF, her nereye el atarsa kara bir bela gibi halkın ilğini kurutuyor, yoksulluğu artırıyor ve açlığa mahkum ediyor.

Türkiye IMF Belasına Ne Zaman ve Nasıl Bulaştı?

19 Şubat 1947...

Bu tarih, Türkiye açısından felaketin başlangıcıdır.

Türkiye'nin işbirlikçi yöneticileri, daha kurulur kurulmaz, 19 Şubat 1947'de IMF'ye girmişler ve o günden bugüne IMF'nin en sadık uşakları olmuşlardır. Aynı yıllarda Amerikan

emperyalizminin yeni-sömürgesi olan Türkiye, aynı zamanda IMF'nin de kulu kölesidir. Bir yanda NATO ve onursuz Kore Macerası, diğer yanda ikili anlaşmalar ve IMF...

Bu süreçte önce 1958 ilk "İstikrar Paketi" gelmiş, para değeri düşürülürken zamlar birbirini izlemiş, daha sonra 1966 ve 1970 paketleri kapiya dayanmıştır. Sonuçta, 1958 müdahalesi Menderes'in başını yerken, 1970 operasyonu 12 Mart cuntasının temelini oluşturacaktır. Ama artık ekonominin de çivisi çıkmış ve 1978 İstikrar Programı da çare olamayınca 24 Ocak 1980'e gelinmiştir.

Bundan sonra artık çukurun dibine doğru yolculuk başlamıştır. Serbest piyasa adı altında ülke emperyalist sermayeye sonuna dek açılmış, para düzeni ortadan kaldırılmış, kamu kurumlarının tasfiyesine girilerek ülke bir baştan bir başa IMF'nin emirlerine göre yeniden düzenlenmiştir.

Ve tabii bütün bunlar için işçilerin, toplumun susturulması gerekince de 12 Eylül cuntası tepemize çökmüştür!

1990'lardan sonra ise artık sanayisizleştirme operasyonu tamamlanmış ve Türkiye ekonomisi tamamen çökertilerek büyük bir kumar makinesine benzetilmiştir. Bu arada muazzam kârlar patronların ve yabancı şirketlerin kasasına akar-ken işsizlik ve yoksulluk katlanarak artmıştır. Ünlü 5 Nisan 1994 kararları ve 2001 krizi bu süreçteki patlama anlarıdır.

Bugün, 18'inci Niyet Mektubu yürürlüktedir ve hükümetler hâlâ IMF emirlerini uygulamaya devam ediyorlar.

Sonuç olarak IMF ile geçen 60 yılın faturası son derece ağırdır.

Bugün dış ve iç borçların miktarı 250 milyar dolardır. IMF operasyonlarının sonucu olan banka ve şirket batıklarının ise toplam maliyeti 200 milyar doları bulmuştur. Tarım tam anlamıyla çökmüş ve ülke buğday ithal etmek utancıyla karşı karşıya kalmıştır. Tamamen sıcak para denilen kaypak paralarla şişen ekonomi ise aslında gerçekte büyümemekte, bıçak sırtında her an krizlere açık halde bulunmaktadır.

IMF Özelleştirmeleri Neden İstiyor?

Bunun en başta gelen nedeni şu: IMF dünyada genel olarak alınıp satılmayan tek bir şey bile kalmasını istiyor! Ne kamu yararı, ne insan sağlığı, ne ulusal kaygılar... Her şey satılacak ve her şey tekelci zenginlerin olacak!

1980'lerden sonra başlayan yeni politikaların özü budur: Kamu diye bir şey kalmayacak, her şey patronların eline geçecek!

Gayet basit!

Satılan bir nesneyi kim alır? Parası olanlar! Yani siz, bir kişiye gider, ona "evini sat" diye baskı yaparsanız ve sizden yarım saat sonra bir arkadaşınız gidip evi alırsa, ticaretle bunun adı nedir?

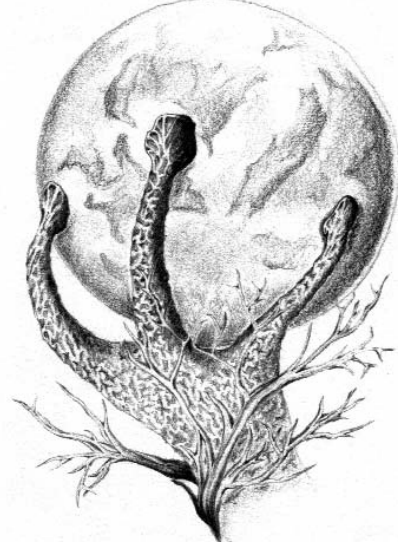
Dolandırıcılık!

O evi satın alır; siz de üç kuruş evini satmak zorunda kalan adamdaki tahsil edersiniz. Sonuçta siz kasanıza para koyarsınız, arkadaşınızın yeni bir evi olur; evini satan ise dımdızlak ortada kalır!

Bu kadar basit mi? Değil tabii... Kamu kurumlarını satma işinde üç aşama vardır. Önce, o

kuruma yıllarca tek bir çivi çakmayıp onu çürütürsünüz. Sonra medyadaki maaşlı uşaklarınız “bu kurumlar zarar ediyor, kahrolsun devletçilik” diye yaygara koparırlar. Sonra vatandaş da, “hakikaten yahu, bari satsınlar da kurtulalım” diye düşünmeye başlar. Ve sonra, o kurum haraç mezarat satılır. Yerli almış yabancı almış meselesi de o kadar fark etmez. Yerli denilenler de zaten yabancıların uşağıdır.

Böylece mal elden gider; üç kuruş IMF faizi ödenir. Geriye çorak bir ülke kalır.

IMF Neden Ülkelerin Sanayi Yapısını Çökertiyor?

Çünkü IMF, 1970’lerden beri başlayan emperyalizmin krizine çözüm arıyor. 1970’lerin sonuna doğru, emperyalist şirketlerle işbirliği içinde montaj fabrikaları açıp milleti soyma modeli iflas bayrağını çekti. İthalata dayalı bu sistem, sürekli borç batağı içine girince IMF, buna karşın bir yol aradı ve ortaya yani bir sistem çıktı.

“Bir şey üretmene gerek yok, ne bulursan sat!” modeli denebileceği bu model, artık sanayinin dibine darı ekti. Ülkelerin gelişme ihtiyaçları değil, borç ödemek için gerekli yap-satçılık öne çıktı ve giderek de borsa ve diğer oyunlar ege-

men oldu. Dünya sistemi de böyle değişti. Muazzam miktarlardaki paranın bilgisayarlar üzerinden bir yerlerden bir yerlere aktarıldığı, paradan para kazanılan bir sistem bütün dünyayı sardı. Büyük sanayi şirketleri ise fason üretimlerini ucuz işçi cenneti olan ülkelere kaydıldılar.

Sonuçta ortaya çıkan şey, emperyalist tekellerin inanılmaz biçimde kazançlar sağladıkları ama insanların ihtiyaçları için ciddi bir katkı sunmayan bir modeldir.

IMF, işte bu modeli bütün ülkelere yaydı ve bütün ülkelerin ulusal sınırlarını parçalayıp hırsız para tüccarlarının dünyada istediği gibi at oynatmasını sağladı.

Bugünkü büyük kriz nereden geliyor ki?

IMF'nin Kamu Hizmetleriyle Derdi Ne?

Şunu açıkça söyleyelim: Her şeyden önce dünya kapitalist sisteminin sosyalizmle bir derdi var!

Bir sürü yanlışlar yapmış olsalar da, sosyalist ülkeler geçmişte sosyal haklar, kamu hizmetleri, ulaşım ve barınma alanında önemli başarılar kaydettiler. En azından bu hizmetlerin ücretsiz olarak da yapılabileceğini kanıtladılar. Hatta bu nedenle büyük batı ülkeleri de kendi emekçilerinin isyan etmesini önlemek için kamu hizmetlerini ve sosyal hakları geliştirmek zorunda kaldılar.

Şimdi hesaplaşma zamanı! Patronların düzeni emekçilerden intikam alıyor! Ulaşımından telefona, enerjiye kadar her

alanda bütün kamu hizmetlerini devletin elinden alıp barabalarının insafına terk ediyor.

Üstelik de bu dünyanın en avantajlı işi!

Hazır altyapı tesisleri var. Hazır abonelik sistemleri var. Madense kuyusu var, telefonsa şebekesi, demiryoluysa rayları, istasyonları var...

Sen sadece hükümetteki, medyadaki ilişkilerini kullanıp a-lavere dalavere tesisi ucuza kapatıyorsun. Aldıktan sonra da önce işçilerin bir bölümüne yol veriyorsun, sonra fiyatları yükseltiyorsun. Bu arada madense kazalar artıyor, elektrikse arada sırada kesinti yapıp şantaj yapıyorsun...

Sonra da tutmazsa eğer, "beceremedim" deyip geri veriyorsun; işin bedelini halk ödüyor! Yok durum iyice kötüyse, soluğu Miami plajlarında alıyorsun... Ara ki bulasın!

IMF Sağlığımızla Neden İlgileniyor?

Neden ilgilenmesin ki? En tatlı alanlardan biri bu!

Ama daha önemlisi şu: IMF ve emperyalizm, genel olarak

larak bütün dünyada sosyal güvence sistemini yıkmak ve patronları ve devletleri bu gereksiz yükten kurtarmak istiyor. Onlara göre büyük emeklilik fonları, işsizlik sigortaları, sağlık kurumları, hepsi muazzam paraları yutuyor ama kendilerine bir kazanç sağlamıyor!

IMF, kârlı olmayan işleri sevmez!

Örneğin, tıp biliminin sadece ve sadece insan sağlığına yönelmesi, IMF için bir cinayettir!

Örneğin, insanların çalıştıktan sonra makul bir yaşta emekli olması akıldışıdır!

Ellerinden gelse, hastaları, yaşlıları fırınlarda yakarlar ama ne çare, Hitler artık öldü!

O yüzden de emeklilik yaşıyla oynuyorlar sürekli, emekçilerin neredeyse mezarda emekli olmalarını dayatıyorlar ve Türkiye'de de bunu yaptırdılar zaten.

Hastaneleri, sağlık alanını yerli ve yabancı şirketlere açacaksın diyorlar, böylece ülkenin sağlık sistemini çökertip adım başı soyguncu özel hastaneleri dikiyorlar.

IMF, kârlı olmayan işleri sevmez!

Ona göre tıp, para kazandırmıyorsa eğer ne işe yarar ki?

Bu yüzden uluslararası anlaşmalarla eğitim ve sağlık alanlarının devlet kontrolünden çıkarılmasını ve ticarete açılmasını garanti altına alıyorlar. Türkiye de bütün bu anlaşmaları imzalıyor.

IMF Tarımında Ne Yaptı, Ne Yapıyor?

Türkiye'nin tarımı bugün bir harabedir!

1990 sonrasında Dünya Bankası'nın emriyle tarımdaki destekleme tedbirlerinin tümü kaldırılmış, üretici kendi kaderine terk edilmiştir.

Özellikle belli alanlarda üretim kısıtlanmış, bunun yerine Dünya Bankası'ndan alınan borçla çiftçilere Doğrudan Gelir Desteği (DGD) rüşvet olarak verilmiştir.

DGD'nin anlamı gayet basittir: Devlet IMF'nin emriyle vatandaşına "al şu üç kuruşu git kahvede otur ve şu şu ürünleri üretme" demektedir.

Bu politikaların mimarı da bizzat kendisi IMF ajanı olan Kemal Derviş'tir. IMF'nin emriyle haftalar boyu gece gündüz çalışan meclis, tarihin en rezil yasalarını çıkarmış ve tütün, pancar ve diğer ürünleri bir darbeye katletmiştir. Öyle ki, sonuçta muazzam verimli bir iklime sahip olan Türkiye en basit tarım ürünlerini bile emperyalist şirketlerden ithal eder hale gelmiştir.

Hatta, artık herkesin bildiği gibi, pancar üreticilerini mahveden şeker yasasının taslağını bizzat Amerikan Cargill şirketinin uzmanları yazıp bizimkilerin eline vermiştir. Böylece suni tatlandırıcılar alanında dünyanın en büyük şirketi olan (Ülker-Cola Turka'nın ortağı) Cargill, Türkiye şeker piyasasına balıklama dalmıştır! Ortadoğu şeker pazarının yüzde 85'ini hakim olan Türkiye şeker üretimini bitirip sağlık açısından tehlikeli olduğu kanıtlanmış bulunan yapay şekeri bu pi

yasaya yaymak Cargill'in başlıca amacıdır ve IMF ile Türkiye'nin uşak ruhlu yöneticileri de bu amaca hizmet etmektedirler.

Yalnızca şeker değil, bu IMF yasalarıyla bütün alanlara yabancı tekeller girmiş, küçük üretici pahalı girdilerle, vergilerle canından bezdirilirken bu soyguncuların önü açılmıştır.

Üstelik en tehlikelisi, bu anlaşmalarla tarıma musallat olan yabancı tohum şirketleri "Terminatör Tohum" da denilen genetiği ile oynanmış tohumları piyasaya sokmuşlardır. Bu tohumların en önemli özelliği ise bitkinin yeni tohum yapamaması, yani her seferinde üreticinin yeni tohum almak zorunda olmasıdır.

İşte IMF budur.

IMF, ekmeğimizin çalınmasıdır; yoksulluğumuz ve açlığımızdır.

IMF Sıradan Bir Banka mıdır?

Televizyonlarda bazen duyarız; ruhunu patronlara satmış koca profesörler utanmadan şöyle derler: "Canım ne var, IMF de bir bankadır. Bankadan para alırsan ödeyeceksin tabii.."

Hiç utanmıyorlar!

Hiç yüzleri kızarmıyor!

Nasıl bir bankaymış o öyle?

Bankaların tümü zaten tefecidir, o ayrı hikaye; ama IMF normal bir banka mıdır?

Dünyadaki askeri darbelere bir bakın bakalım, kaçının altında IMF'nin imzası vardır?

Bu nasıl bir normal bankaymış ki, benim ne yediğimi ne içtiğimi, ne ektiğimi ne biçtiğimi belirliyor?

Bu nasıl bir normal bankaymış ki, elini hastanelere, okullara sokuyor, emekli maaşlarına, işçi ücretlerine karışıyor?

Bu nasıl bir normal bankaymış ki, istediği hükümeti destekleyip istemediğini düşürüyor?

Yalan söylüyorlar!

Maaş aldıkları efendilerine hizmet için gözümüzün içine baka baka yalan söylüyorlar!

Ne IMF ne de Dünya Bankası, bildiğimiz anlamda sıradan bir bankadır.

İkisi de emperyalist soygun çetesinin dünya çapındaki hırsızlık ve gasp örgütüdür!

IMF ile Duyun-u Umumiye'nin ne farkı var?

Bir sözümüz de şu pek milliyetçi, pek muhafazakâr olanlara...

Yıllardır bize ve çocuklarımıza tarih kitaplarında Osmanlı'nın son zamanları anlatılırken perişan bir manzara çizilir. Kapitülasyonlardan söz edilir, borçları tahsil etmek için sömürgecilerin Duyun-u Umumiye diye bir örgüt kurarak Osmanlı'nın merkez bankasına dahi el koyduğundan dem vurulur...

Doğrudur. Hatta öyledir ki, o zamanlar İngiliz Büyükelçisi Babıali'ye, yani hükümete doğru indiğinde bütün memurlar düğmelerini iliklermiş!

Peki şimdi? Yani vatan millet, kahramanlık, "ülkeyi böl-dürtmeyiz", "bir Türk dünyaya bedeldir" falan filan...

Tamam ama şimdi?

Yıllardır tepemize çökmüş bir avuç işbirlikçi ülkeyi ne hale getirdiler?

Ayda bir gelen IMF temsilcilerinin önünde sekiz takla atanlar kimlerdir?

Üç ayda bir Washington'a gidip Amerikalı büyük efendilere diller dökenler kimlerdir?

İncirlik gibi üslerle de yetinmeyip işgalci katillere Türkiye'nin bütün havaalanlarını ardına kadar açanlar kimlerdir?

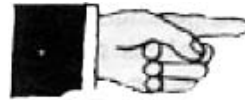
Büyük efendilere yaltaklanmak için Siyonist kasapları kırmızı halılarla karşılayıp onların çocuk kanına bulaşmış ellerini sıkanlar kimlerdir?

Açın bakalım bütün düzen partilerinin programlarını, bir tanesi bile "ben IMF'yi bu ülkeden defedeceğim, üsleri kapatıp tümünü kovacağım" diyor mu?

Diyemezler! Demeyi akıllarından bile geçiremezler!

Çünkü hepsi o çanaktan beslenirler!

Çünkü hepsi işbirlikçidirler!

IMF'ye Borcumuz Var mı?

Bir de utanmadan şöyle derler: “E, ne yapalım, borcumuz var ödeyeceğiz...”

Öyle mi?

Gerçekten öyle mi?

Peki borcu biz emekçiler mi almışız? Hayır!

Borcu siz almışsınız; hırsız çetesi olarak da aranızda pay etmişsiniz; bundan bize ne?

Alırken sen alıyorsun da öderken neden biz ödüyoruz?

Geçelim bunu, tamam, diyelim ki borç borçtur.

Ama gerçekten bizim IMF'ye borcumuz mu var yoksa alacaklı mıyız?

Bir an için şu okumakta olduğunuz broşürü kenara bırakın ve gözlerinizi kapatarak bir düşünün...

Bu ülke, bağımsız bir ülke olsaydı eğer, yani işbirlikçi hahinlerin değil, emekçilerin yönettiği, halkın söz, karar ve yetki sahibi olduğu bir ülke olsaydı... Bugün hangi noktada olurdu?

Bunu hayal edebiliyor musunuz?

Böyle bir Türkiye'nin tarımı, sanayisi, hastaneleri, okulları, sokakları, caddeleri ne durumda olurdu?

Bu muazzam güzellikte ve verimlilikteki coğrafya, milyonlarca namuslu emekçinin üretken ellerinde ortaya nasıl bir zenginlik çıkarırdı?

İşte bu hayal ettiğiniz şeyi alın, sonra da IMF'ye ödenmiş-ödenecek borçların tümünü bu hayalinizden çıkarın... Geriye kalan, bizim IMF'den ve bütün emperyalist hırsızlardan ala

cağımızdır!

Bizim IMF'ye ve bütün hırsızlara tek bir kuruş borcumuz yok, alacağımız var!

Yıllar yılı bu ülkeden çaldıklarını, ucuza kapattıkları yer altı-yer üstü zenginliklerimizi, borç ve faiz adı altında sızdırdıkları kaynaklarımızı ve en önemlisi işbirlikçi patronlarla birlikte hayvanca sömürdükleri alınterimizi, yoksulluktan ölen bebelerimizin gözyaşlarını, işsiz yattığımız gecelerin uykusuzluğunu, hepsini, hepsini bir kenara koysunlar; diğer tarafa da borç dedikleri şeyi...

Kimin kimden alacağı var?

Durum son derece açık değil mi?

IMF'siz Yaşayabilir miyiz?

Neden yaşamayalım ki?

Bu sorunun kendisi yanlış za-

ten... Çünkü biz IMF ile zaten yaşayamıyoruz!

Bazen, akli başında emekçi insanlarımız bile şöyle düşünüyorlar, biliyoruz: "Tamam, haklısınız ama bağımsız yaşayamayız ki, bizi ezerler..."

Peki ama neden?

Nasıl ezerlermiş bizi?

Aradan 50 yıl geçti, Küba'yı ezebildiler mi? Başları dimdik geziyorlar hâlâ.

Yani siz, onurlu bir halk olarak ayağa kalkar ve isyan ederseniz, emperyalizmi ve işbirlikçilerini bu topraklardan defederseniz, bütün bu asalakların mallarını mülklerini halkın malı haline getirirseniz; kim ezebilir böyle bir gücü?

Ayağa kalkmış ve devrim yoluyla kendi kaderine sahip

çıkılmış onurlu bir halkı yenebilecek bir güç var mı bu dünyada?

Ambargo mu uygularlar? Uygulasınlar, bu topraklarda eksik olan ne var ki?

Borçları, kredileri mi keserler? Aman eksik olsun, kim onlardan borç istiyor ki!

Baskı mı yaparlar? Yapsınlar, başımızı eğecek değiliz ya! Saldırırlar mı? Bizim niye elimiz armut toplasın? Savaşacak cesaretimiz mi yok?

Ayrıca, başı dik olmaktan daha önemli ne var dünyada? Yalancı profesörler, satılık köşe yazarları bütün gün beynimizi borsa, piyasa, vesaire gibi laflarla dolduruyor. Ama hiçbiri onur denilen şeyden söz etmiyor.

İnsan gibi, onurlu bir yaşam sürmek, değersiz bir şey mi? Tam tersine, bize yıllardır unutturulan asıl değerli şey budur!

Onurla yaşamak, özgür bir ülkede insan gibi, başı dik, kimseyi ezmeden, kimseye kendini ezdirmeden yaşamak...

Evet, IMF'siz yaşam mümkündür!

Hatta tam tersi, asıl mümkün olmayan şey, IMF ile birlikte yaşamaktır!

Özgür Bir Ülkede İnsanca Yaşam Nasıl Olabilir?

Özgür bir ülkede insan gibi yaşamak mümkündür.

Bunun için yapılacak şey de son derece basit ve açıktır.

Bütün emperyalistleri derhal bu topraklardan kovmak, onların üslerine, tesislerine, işletmelerine el koymak, bütün gizli-açık anlaşmaları feshetmek, IMF,

Dünya Bankası ve NATO başta olmak üzere bütün emperyalist kurumlardan çıkmak...

Emperyalist şirketlerin ve onların işbirlikçileri olan büyük patronların bütün mallarına mülklerine karşılıksız olarak el koymak ve bu malları, tesisleri derhal halkın malı yapmak, halkın iktidarının emrine vermek, yapılmış ve yapılacak bütün özelleştirme anlaşmalarını geçersiz saymak, bütün büyük işletmeleri halk mülkiyeti yapmak...

Emperyalistleri ve işbirlikçilerini koruyan bugünkü baskı ve zulüm araçlarını, kurumlarını derhal dağıtmak, onun yerine emekçi halkın örgütlerini koymak, bütün halkın söz ve yetki sahibi olduğu tabandan bir demokrasiyi bu ülkede hakim kılmak...

Aşağıdan yukarı demokratik bir planlamayla üretimi ve ekonomiyi yeniden halk için örgütlemek, çalışmayanın yemediği sosyalist bir düzene geçmek...

Bütün bunlar hayal değildir!

Bize bunların hayal olduğunu söyleyenler düzenin aşağılık temsilcileridirler.

Bütün bunlar hayal değildir!

Örgütlü halkın gücü her şeye yeter!

Bir araya gelen ve güçlerini birleştiren emekçileri yenebilecek hiçbir güç dünyada mevcut değildir!

Yeter ki biz bir araya gelelim, örgütlenelim.

Evet, bugün örgütlenerek belki düzeni hemen değiştiremeyiz. Sokaklara çıktığımızda, tepkimizi, öfkemizi ortaya koyduğumuzda her şey birdenbire değişmez.

Ama bir ucundan örgütlenmeye, bir araya gelerek sesimizi, aklımızı birleştirmeye başlarız. Gücümüzü büyütürüz, tek tek cılız olan seslerimizi gürleştiririz.

Yavaş yavaş onlara, bu ülkeyi babasının çiftliği zannedenlere, kazın ayağının öyle olmadığını göstermeye başlarız. Bakanlık koltuklarında oturup memleketi pazarlayanlara bu toprakların sahipsiz olmadığını gösteririz.

En önemlisi de, bir araya gelip örgütlendiğimizde çoktan-

dır bize unutturulan dayanışma, omuz omuza yürüme, acıda ve sevinçte birlikte olma geleneklerini yeniden yaratırız. Bizi robotlaştırıp kapı komşumuza yabancılaştıranlara “her koyunun kendi bacağından asılmadığını” gösteririz; sana bana dokunmasa da hepimize birden dokunan yılanla hesaplaşırız.

Gençlerimizi uyuşturuculardan, sokak çetelerinden kurtarıp mücadele içinde damarlarındaki zehiri temizleriz.

Kadınlar mutfaklarının darlığından kurtulup sokaklara çıkarlar, kendi sesleriyle kendi davalarını savunurlar.

Magazin programlarıyla, televizyonlarla, aptallık üreten kadın programlarıyla sakatlanan beyinlerimizi insan sıcaklığıyla onarırız; yozlaştırılan kültürümüzü, ayaklar altına alınan halk değerlerimizi yeniden canlandırırız. Fabrikadaki arkadaşımızın ya da kapı komşumuzun düğününden-cenazesinden bile haberimizin olmadığı bugünkü kör-sağır ilişkileri parçalar birbirimizin elini tutarız. Gerekirse toplanıp kocaman binalarının kapısına dayanıp bizi, yoksulları, işsizleri medya maymunu yapanlardan, şeref ve haysiyetimizi aşağılayanlardan hesap sorarız. Gerekirse okulların önüne bizzat gidip uyuşturucu tüccarlarını kendi ellerimizle cezalandırırız. Gerekirse havalara dolarlar saçılan saray düğünlerinin kapısına dikilir “nereden geliyor bu değirmenin suyu” diye sorarız.

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ, işte bu özgür ülke insanca yaşam mücadelesinin platformudur.

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ, halkın kendi özgücüdür; halkın kültürünün, dayanışmasının üretildiği mücadele alanıdır.

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ, işsizliğe, yoksulluğa, uyuşturucu ve yozlaşmaya karşı mücadele etmek isteyenlerin cephesi, insanca bir yaşam özleyenlerin dayanışma ağıdır.

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ'nde buluşalım ve hayatımızı zindan edenlere karşı birlikte mücadele edelim.

**Özgür Bir Ülkede İnsanca Yaşam İçin
Emek ve Özgürlük Cephesi'ne!**